

Hadnagy József

Csipkebokorláng

Apám születésnapja volt.
Sűrűn ültük körül
a téglalap alakú zöld asztalt.
Csak arra emlékszem,
csipkebokor nőtt a hangzavarba,
s a csipkebokorból
egy hang szólalt meg,
egy lángoló hang;
sose felejttem.

*Siker, kudarc el ne feledtesse velem,
hol születtem, honnan indultam,
ne felejtsem el, gazdag vagyok,
s az maradok, amíg sejtjeimben
szülőföldem ege ragyog.*

Ma annyi vagyok,
mint akkor apám.
S szegény, mint ez az ország
aranyborjas őrületében.
Roncshegy tornyosul körénk:
pókhálós tükrök,
kialudt fényszórók,
elferdült tengelyek,
makacs váltók,
elgömbült kormányok,
zsákutcák, tévutak saráival
mintázott abroncsok,
karambolozott álmok, tervek
horpadt karosszéreiái...

Párizs, Berlin, London,
Róma, Bécs, Bern, Zürich fénye
pusztába tévedt menetnek világít...

Mint sírhalmon
virág a gyászt,
szakállas üreglakó
törvénytáblatoró
hontalan haragot termékenyít
a zsigereimben föl-föllobbanó
csipkebokorláng...

*Sose felejtsem el, gazdag vagyok,
s az maradok, amíg sejtjeimben
szülőföldem ege ragyog.*

Cifra köntös

Kútba dobták, elrabolták,
oroszlánok martaléka? —
csillaga vérzik néha.
Köntöst varrtam neki,
jó lenne, ha ő is látná,
jó lenne, ha fölpróbálná,
húsz éve varrtam,
kinőhette, varrnék újat,
cifrábbat, ékesebbet,
amit nem szégyellne,
puhát tapintásra,
szépet szemre,
gondolna rám, emlékezne...

Elekes Ferenc

A világ legszebb ösvénye

Szép este volt Bözödön, látszottak már a csillagok, amikor elindultunk Bözödújfalú felé ezzel a Mircse nevű igazgatóval. Aki beszélni akart velem. Kértem, miért nem megyünk a rendes úton, még eltévedünk valahol ebben a mezei szürkületben. Azt mondja, azért választotta ezt a mezei sétát, mert itt van a világ legszebb ösvénye. Ezt így fogalmazta meg Móricz Zsigmond, amikor egyszer itt ment végig Bözödi Gyurkával. Akit akkor még úgy szólítottak, hogy Jakab úr. És Jakab úr soha semmire nem volt büszkébb, mint arra, hogy itt van a világ legszebb ösvénye. Bözöd és Bözödújfalú között. És ha már azt az omlatag budít megjavítottuk az iskola udvarán, ennyivel ő nekem tartozik. Hogy legalább megmutassa a világ legszebb ösvényét. Ez az ő elismerése. Azért a budijavításért.

Mondom, én ezt a sétát meg sem érdemlem. Mert legtöbbször a magasugrást és a hosszú szünetet oktattam azoknak az ártatlan gyermekeknek. Azt kérde ez a Mircse nevű igazgató, hogy jutott eszembe nékem pont a magasugrás oktatása, amikor én olyan alacsony ember vagyok, mint egy nagyobbacska gyermek. Mondom, ezt én sem tudom. Csak sejtem. Talán azért, mert az ember mindig az elérhetetlen dolgok után vágyakozik. És ekkor leültünk a mezei fűre és sokáig beszélgettünk. Arról, hogy ő is pont úgy van az elérhetetlen dolgokkal, mint én a magasugrás oktatásával. Mert őt tulajdonképpen csak a földrajz érdekli. És ezen a vidéken maholnap földrajz sem lesz. Mert véle már közölték a hatósági emberek, hogy Bözödtől lefelé teljesen más lesz nemsokára a földrajz. Amit most még látunk ebben a szürkületben, az a táj el van ítélve. Varangyos békák kuruttyolnak majd ott, ahol Bözödújfalú van, s nagy csoda lesz, ha meghagyják a templomot. Nagy csoda.

Pedig micsoda élet volt ezen a tájon! A rómaiak utat is építettek a túlsó oldalba. Valamiért fontosnak tartották a rómaiak, hogy itt út legyen. És később itt volt a lóci fogadó. Vásáros emberek álltak meg itt és láthatták a világ legszebb ösvényét. Mit lehet itt látni most? A szürkületet. Azt lehet látni. Mondom, azért a csillagok talán még egy ideig megmaradnak...

Tábla

Nagy hó esett Bözödön egy téli éjjelen. Szeretem a téli, nagy havakat. Főleg a falvakra hulló, nagy havakat szeretem.

El is indultam magányosan a téli, nagy havon. Gagy felé. Csak mentem a nagy fehérségben. Varjak keringtek körülöttem, s tétova őzek próbáltak ösvényt verni
